

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **JMB-STEEL s. r. o.**
sídlem Zámecké nám. 42, 738 01 Frýdek – Místek,
zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2024, č. j. 10166/24/5300-21442-712585, ve věci obnovy řízení o doměření daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 15. 6. 2023 podal návrh na povolení obnovy řízení v doměřovacím řízení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od října 2012 do prosince roku 2013. Dovolával se

Shodu s prvopisem potvrzuje

nové skutečnosti, kterou bylo zjištění referenčních cen reklamního plnění, poskytovaného společnostmi Propag – Storm a.s. (dále jen „Propag-Storm“) ve zdaňovacích obdobích 2012 a 2013, které dle zjištění žalovaného učiněného v rámci řízení o dani z příjmu právnických osob činily ve zdaňovacím období roku 2012 částku nižší o 56 % než posuzované ceny a ve zdaňovacím období roku 2013 částku nižší o 37 % než posuzované ceny. S těmito skutečnostmi se žalobce seznámil v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 18. 4. 2023.

2. Ohledně zdaňovacích období, u kterých se žalobce domáhal povolení obnovy řízení, bylo pravomocně rozhodnuto dodatečnými platebními výměry z 26. 2. 2018, potvrzenými rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství dne 13. 6. 2019. Žalobci nebyl přiznán nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění za marketingové a reklamní služby od společnosti Propag-Storm z důvodu, že tato byla zasažena podvodem na DPH. Správní žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zamítl dne 4. března 2020 rozsudkem č. j. 25 Af 49/2019-76 a rozsudek byl potvrzen Nejvyšším správním soudem č. j. 10 Afs 120/2020-118 z 28. března 2023.
3. Posuzovaná daňová situace má i svou trestněprávní rovinu. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání zločinu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby rozsudkem Krajského soudu v Ostravě dne 21. 12. 2020, č. j. 49 T 3/2019-7182, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 3 To 22/2021-7325 ze dne 24. 11. 2021. Dle trestního soudu byla zkrácena daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období let od roku 2008 roku 2013 a daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od ledna 2008 do prosince 2013. Období, za které žalobce požadoval povolení obnovy, tedy spadá do období, za které byl odsouzen.
4. O návrhu žalobce na povolení obnovy řízení rozhodl Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) tak, že řízení zastavil. Žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil nyní napadeným rozhodnutím. Daňové orgány dospěly k tomu, že jsou dva zákonné důvody, proč nelze v řízení pokračovat. První důvod vyplývá z ustanovení § 117 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle kterého podání dodatečného daňového přiznání má přednost před obnovou řízení. Druhým důvodem je uplynutí lhůty pro stanovení daně.
5. Žalobce s tímto nesouhlasil a v žalobě uplatnil následující žalobní body.
6. Lhůta pro stanovení daně dosud neuplynula z důvodu předvídaným v § 148 odstavec 6 daňového řádu. Podle žalovaného toto ustanovení na daný případ nedopadá, neboť tvrzené skutečnosti nemají žádnou vazbu na trestní rozsudek. S tím žalobce nesouhlasil. Pakliže sám žalovaný došel k odlišným skutečnostem, než které zjistil v původním daňovém řízení v rámci daňové kontroly, konkrétně co do zjištěné referenční ceny, nelze vyloučit aplikaci ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu ve prospěch žalobce. Je zásahem do právní jistoty žalobce, že zatímco daň mu pro trestněprávní odsouzení v prodloužené lhůtě doměřena být může, on v této lhůtě povolení obnovy řízení využít nemůže.
7. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že nebyly naplněny podmínky pro obnovu řízení z důvodu, že bylo možné podat dodatečné daňové přiznání, které má přednost před obnovou řízení.
8. Jím uváděné skutečnosti jsou právě těmi novými skutečnostmi, které jsou předpokládány pro řízení o povolení obnovy, protože se jedná o skutečnosti, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit dříve. Jedná se dokonce o nová skutková zjištění správce daně. Pakliže má žalovaný přesto za to, že podání žalobce mělo být dodatečným daňovým přiznáním, pak jej měl takto dle jeho obsahu posoudit, případně vyzvat žalobce k jeho upřesnění. Nová

skutečnost ve formě výše uvedeného seznámením nevznikla na straně žalobce, ale na straně žalovaného, tedy tím spíše se jedná o důvod, který nemohl žalobce sám dříve uplatnit na rozdíl od jiných důvodů, které by zjistil žalobce sám svou činností.

9. Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Zopakoval svou argumentaci, na základě které uzavřel, že uplynula lhůta pro stanovení daně. Poukázal na to, že uplynula maximální objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně ve smyslu ustanovení § 148 odst. 5 daňového řádu. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu, které by mohlo prolomit objektivní lhůtu podle § 148 odst. 5 daňového řádu, na posuzovanou věc nedopadá. K prolomení by totiž došlo jen tehdy, pokud by se žalobce pohyboval právě jen v „mantinelech“ jednání, respektive skutků, které jsou v trestních rozsudcích popsány. Žalobce však takto nepostupuje, když si pouze „vyzobl“ trestní rozsudky k prolomení objektivní lhůty, avšak návrh na povolení obnovy řízení odůvodňuje zcela odlišnými skutečnostmi, konkrétně písemností žalovaného za 18. 4. 2023, týkající se žalobcovy daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období kalendářních roků 2012 a 2013. Podle žalovaného je naprosto nesprávný postup, kdy se žalobce snaží dosáhnout obnovy řízení, ačkoliv skutečnost, že nárok na odpočet daně byl uplatněn protiprávně (podvodně), byla definitivně stvrzena jak daňovým rozsudky a zejména pak trestními rozsudky. I kdyby snad žalovaný přistoupil k tomu, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně v případě těchto zdaňovacích obdobích neuplynula, i tak by byl správce daně povinen vydat rozhodnutí o zastavení řízení, byť s odlišným odůvodněním, neboť žalobce by byl v daném případě povinen podat dodatečná daňová přiznání, která ovšem nepodal.
10. Žalovaný zopakoval i svou argumentaci týkající se přednosti dodatečného daňového přiznání před obnovou řízení, která podle něj vyplývá z jasného ustanovení § 117 odst. 2 daňového řádu. Žalobci nic nebránilo, aby dodatečná daňová přiznání podle § 141 odst. 2 daňového řádu podal. Žalovaný odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 363/2019-50 ze dne 5. 9. 2023. Žalovaný ani nesouhlasil s tím, že měl správce daně návrh na povolení obnovy řízení posuzovat podle jeho obsahu, případně vyzvat žalobce k jeho upřesnění. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 24/2013-31 ze dne 15. 5. 2014. Žalovaný zdůraznil, že návrh na povolení obnovy řízení podal zástupce žalobce, tedy právní profesionál. Podání ze dne 15. 6. 2023 bylo návrhem na povolení obnovy řízení nejen podle svého nadpisu, ale též s ohledem na veškerý obsah jeho odůvodnění.
11. V replice žalobce zopakoval, že ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu musí působit i vůči němu, nejen vůči správci daně. Žalobce se pohyboval „v mantinelech“ trestních rozsudků, když tyto jsou vystaveny na mnohonásobném navýšení cen a přitom sám správce daně zjistil referenční ceny nižší a s těmito žalobce seznámil. Nejde tedy o aktivitu ze strany žalobce, ale samotného správce daně. Protože žalobce uplatnil důvody, podřaditelné pod kritéria obnovy řízení, není případná argumentace žalovaného, že měl žalobce podat dodatečné daňové přiznání. Žalobce poukázal na to, že žalovaný je zaujatý, když se v podstatě zabývá samotným povolením obnovy řízení, kterou vylučuje. Navíc otázka referenční ceny je podstatná i pro účely doměření DPH, protože jedním z důvodů jejího doměření je údajná neobezřetnost žalobce při navázání smluvního vztahu s Propag -Storm, mj. ve formě neověření výše nabízené ceny
12. U jednání oba účastníci na svých názorech setrvali.

Zjištění z daňového spisu:

13. Krajský soud zjistil z podání žalobce z 15. 6. 2023, že jím žalobce navrhl povolení obnovy řízení a argumentoval takto: Dne 18. 4. 2023 Odvolací finanční ředitelství vydalo seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení, které bylo dne 19. 4. 2023 doručeno žalobci. V rámci tohoto seznámení žalobce zjistil, že správce daně dospěl k závěru, že referenční ceny reklamního plnění, poskytnutého společnosti Propag-Storm ve zdaňovacích obdobích 2012 a 2013, byly dle zjištění správce daně ve zdaňovacím období 2012 nižší o 56 % než ceny sjednané a ve zdaňovacím období 2013 nižší o 37 % než ceny sjednané. Žalobce poukázal na to, že doměření daně a závěr o daňovém podvodu na DPH je vystavěn na stěžejním argumentu několikanásobného účelového navýšení cen reklamního plnění, které mělo současně vytvářet prostor pro generování tzv. vratek z částek uhrazených za reklamního plnění. V řízení o dani z příjmu právnických osob však správce daně dospěl k závěru, že ani referenční ceny nejsou mnohonásobně navýšené, natož aby se jednalo o mnohonásobky cen obvyklých. Podle názoru žalobce není důvodu, aby tato skutková zjištění nebyla využita i v rámci doměrování DPH. Žalobce z této skutečnosti dovodil nevěrohodnost, respektive nesprávnost skutkových zjištění učiněných jak ze svědeckých výpovědí, tak ze znaleckého zkoumání.
14. Správce daně řízení o obnově řízení zastavil podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Ohledně zdaňovacích období říjen až prosinec 2012 a leden až květen 2013 (první skupina zdaňovacích období) brání podle něj povolení obnovy řízení uplynutí objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Ohledně zdaňovacích období června až prosince 2013 (druhá skupina zdaňovacích období) brání podle správce daně povolení řízení to, že ohledně těchto zdaňovacích období lze podat dodatečné přiznání.
15. Žalovaný se s tímto posouzením správce daně ztotožnil. K prvním skupině zdaňovacích období doplnil, že objektivní desetiletá lhůta nebyla prolomena trestním odsouzením žalobce podle § 148 odst. 6 daňového řádu, protože se žalobce nedovolal skutečností, zjištěných a vymezených trestním rozhodnutím, ale zjištěných v rámci daňového řízení o dani z příjmů. Žalovaný se odvolal na věc řešenou Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 10 Afs 54/2015-51 z 16. 6. 2016. I v případě, že by prekluzivní lhůty byla prolomena, stále by bránilo projednání obnovy řízení to, že přednost před obnovením řízením má podání dodatečného daňového přiznání.
16. K druhému zdaňovacímu období žalovaný uvedl, že u žalobce nejsou žádné zákonné důvody, které by mu v podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší bránily, a to ani uplynutí lhůty pro stanovení daně; v tomto odkázal na § 141 odst. 1 větu první daňového řádu a rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 2 Afs 363/2019-50.
17. Dále uvedl, v mezidobí uplynula již i prekluzivní lhůta podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Seznámení, ze kterého žalobce vychází, se nepromítlo do konečného rozhodnutí, neboť následně správce daně zaslal žalobci další seznámení a výzvu, ve kterém byla daň doměřena v původní výši. Navíc, pro účely doměření DPH je referenční či obvyklá cena nepodstatná, podstatná je pro výši doměřené daně podle ve vazbě na § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb. Znakem svědčícím o podvodu bylo mnohonásobné nedůvodné navýšení cen v řetězci u středových společností.

Posouzení žalobních bodů:

18. Podle § 117 odst. 2 daňového řádu, *nalézací řízení nelze obnovit z důvodů, za kterých lze podat dodatečné přiznání nebo dodatečné vyúčtování.*
19. Podle § 106 odst. 1, písm. e) daňového řádu, *správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže nelze v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.*
20. Podle § 141 odst. 2 daňového řádu, *daňový subjekt je oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla pravomocně stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.*
21. Žalovaný i správce daně dospěli k závěru, že uvedené ustanovení § 117 odst. 2 daňového řádu jednoznačně dává přednost dodatečnému přiznání před obnovou řízení. Obnova řízení nastupuje teprve tehdy, je-li podání daňového řízení nemožné. Žalovaný ani správce daně žádnou nemožnost podání dodatečného daňového přiznání neshledali, a proto řízení o povolení obnovy řízení zastavili. Tento důvod podle žalovaného platí pro obě skupiny zdaňovacích období a je pro zastavení řízení stěžejní.
22. Žalobce v žalobě netvrdil, proč by nebylo možné dodatečné daňové přiznání podat. Pouze tvrdil, že nové skutečnosti odůvodňují povolení obnovy řízení. Na posouzení, zda žalobcem uváděné skutečnosti naplňují či nenaplňují důvod pro povolení obnovy řízení, však není napadené rozhodnutí vystavěno, taková úvaha v něm není obsažena, protože ji daňové orgány považovaly za nadbytečnou. Žalobce tedy nereagoval na důvod, pro který daňové orgány řízení zastavily, a proti jejich argumentaci nepředložil konkrétní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného a správce daně. V tomto směru se tedy žaloba míjí s předmětem napadeného rozhodnutí a je v této části již proto nedůvodná.
23. Pro úplnost krajský soud uvádí, že se ztotožňuje se závěry daňových orgánů, že podání dodatečného daňového přiznání má jednoznačně přednost před obnovou řízení. Tato přednost vyplývá z jasné dikce citovaného ustanovení § 117 odst. 2 daňového řádu. Uvedené potvrzuje i konstantní judikatura správních soudů, odkázat lze například na právní větu, kterou formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Afs 316/2018-35: *Nalézací řízení nelze podle § 117 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, obnovit, pokud je možný postup podáním dodatečného daňového přiznání.* Důvodem pro upřednostnění nalézacího řízení před mimořádným opravným prostředkem, kterým obnova řízení je, je vůle zákonodárce koncentrovat stanovení daně do řízení doměřovacího. Jak vyplývá z důvodové zprávy k § 117 odst. 2: *„v odstavci 2 je zúžena možnost využít tohoto mimořádného opravného prostředku, resp. dozorčího prostředku, pro rozhodnutí vydaná v nalézacím řízení. Důvodem je zavedení možnosti podávat dodatečná daňová tvrzení, která požadují snížení daně z důvodu odpovídacích odstavci 1 písm. a). Daňovému subjektu i správci daně z moci úřední je tak umožněno, aby docílili změny poslední známé daně v rámci doměřovacího řízení“.* Následná judikatura pak upřesnila, že aplikaci § 117 odst. 2 brání nejen nepřípustnost, ale též jiná zákonná nemožnost docílit změny skrze dodatečné daňové přiznání. Žalovaný se tedy správně zabýval tím, zda v posuzované věci není dána nepřípustnost či nemožnost docílit změnu skrze dodatečné daňové přiznání, a konstatoval, že nikoliv. Jak bylo uvedeno výše, proti tomu žalobce žádnou argumentaci nevznesl. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný nepochybil, když řízení o návrhu na obnovu řízení zastavil podle citovaného § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, neboť v řízení nelze pokračovat, protože obnovení řízení brání možnost podání dodatečného daňového přiznání.

24. Žalobce dále namítl, že jeho návrh měl být posouzen jako dodatečné daňové přiznání, popř. měl být poučen, že může podat dodatečné daňové přiznání.
25. Žalovaný ke shodné odvolací námitce v napadeném rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 7 Afs 71/2005-74, uvedl, že pro jasnost žalobcova podání nebyl prostor jej vykládat jako dodatečné daňové přiznání, když jak obsah, tak nadpis uváděly, že jde o návrh na obnovu řízení. Odvolal se rovněž na zákaz překvalifikovávat jasné a určité podání daňového subjektu, vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 Afs 414/2019-39.
26. Žalobce i v této žalobní námitce pouze zopakoval svůj názor, ke kterému se již vyjádřil žalovaný, aniž by jakkoliv reagoval na jeho právní argumentaci. Pouze tak přenesl svou odvolací námitku do žaloby, čímž ovšem uzavřel krajskému soudu možnost se k ní vyjádřit, neboť až žalobní argumentace, reagující na stanovisko žalovaného v napadeném rozhodnutí, je předmětem soudního přezkumu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018 – 28, bod 13). Krajský soud nadto úvahy žalovaného považuje za správné a ztotožňuje se s nimi. Jak správně uvedl žalovaný, již 14. 10. 2005 Nejvyšší správní soud v právní větě k rozsudku č. j. 7 Afs 71/2005-45 uvedl, že *posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu však neumožňuje, aby správce daně určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, obsah podání „domýšlel“ nebo činil závěry z jeho obsahu nevyplývající*. Tento rozsudek je judikaturou správních soudů následován, z aktuálních rozhodnutí lze zmínit např. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Afs 168/2021-28, bod 14, nebo rozsudek ze dne 27. 5. 2022, č. j. 9 Afs 145/2021-54. V posledně uvedeném se Nejvyšší správní soud zabýval podobnou otázkou, zda bylo možno podání, označené jako odvolání, posoudit podle jeho obsahu jako nesouhlas s údajně nezákonnými zajišťovacími příkazy a návrh na jejich zrušení. Tehdejší žalobce se domáhal aplikace § 70 odst. 2 daňového řádu, podle kterého se podání *posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*. K tomu NSS uvedl, že *podání ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu je svou podstatou projevem vůle osoby zúčastněné na správě daní vůči správci daně. Procesní pravidla napříč různými druhy řízení jsou postavena na zásadě, že „každý procesní úkon je nutno posuzovat podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednatelů je skutečný souhlas“, jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 424/2018 - 21. Totéž lze vztáhnout k daňovému řízení. Cílem § 70 odst. 2 daňového řádu je dobrat se významu projevené vůle subjektu zúčastněného na správě daní, nikoli však materiálně zjistit jeho vůli skutečnou. Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013 - 31, „smyslem § 70 odst. 2 daňového řádu je především to, aby podatel neutrpěl újmu jen v důsledku toho, že **podání nesprávně označil, tj. jedná-li se pouze o ryze formální vadu podání** (...). V této souvislosti je však nutno zdůraznit, že zásada materiálního posuzování podání platí pouze tehdy, pokud je podání osoby zúčastněné na správě daní určité a srozumitelné nebo má-li potřebné náležitosti. Pokud není z podání možno seznat, co jím podatel vyjádřil, je nutné nejprve dle § 74 odst. 1 daňového řádu vyzvat podatele k odstranění vad podání. Je přitom zcela logické, že jen srozumitelné a určité podání je možno dále hodnotit a posuzovat, a to i s ohledem na požadavky dle § 70 odst. 2 daňového řádu, dle něhož obsah převažuje nad nesprávným označením.“ (zvýraznění doplněno NSS) Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu neumožňuje, aby správce daně určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, obsah podání „domýšlel“ nebo činil závěry z jeho obsahu nevyplývající. Neumožňuje-li úkon jednoznačný závěr o tom, co jím účastník vyjádřil, je třeba jej vyzvat, aby*

odstranil vady podání (takto již rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 7 AfS 71/2005 - 74, č. 819/2006 Sb. NSS).

27. V nyní posuzované věci nebyl rozpor mezi obsahem žalobcovy podání a jeho názvem. Jeho podání nebylo nijak neurčité. Žalobce se v podstatě dovolává toho, aby místo pro něj nevhodně zvoleného postupu správce daně sám vybral výhodnější variantu, a k tomu žalobce vedl, popř. jej v tomto směru poučil. Takový postup však daňový řád neumožňuje, a to ani v ustanovení § 70 odst. 2 daňového řádu. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
28. Žalobce dále namítl nesprávný výklad § 148 odst. 6 daňového řádu, podle kterého *v důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně.*
29. Podle odstavce pátého téhož ustanovení, *lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.*
30. Daňové orgány dospěly k závěru, že k prolomení desetileté objektivní lhůty pro stanovení daně nedošlo, neboť se žalobce domáhá stanovení daně nikoliv v důsledku skutečností, které byly předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu.
31. Krajský soud se s tímto neztotožňuje. Žalobce byl nesporně odsouzen trestním rozsudkem za podvod, kterého se dopustil právě ve sporných zdaňovacích obdobích, a to v obchodních transakcích s dodavatelem Propag-Storm. Skutečnosti, které žalobce považoval za rozhodné pro povolení obnovy řízení, sice pocházejí z jiného daňového řízení, respektive se týkají daně z příjmů a žalobce byl odsouzen za podvod na dani z přidané hodnoty, v obou případech však byla otázka výše ceny reklamního plnění relevantní, byť z odlišného právního hlediska. Obrat *v důsledku jednání* míří totiž na skutek, nikoliv jeho právní kvalifikaci, jak konečně i žalovaný sám uvádí. Je-li v důsledku trestního odsouzení otevřena lhůta pro stanovení daně, platí tato nová speciální prekluzivní lhůta jak pro správce daně, tak pro daňový subjekt.
32. Nicméně napadené rozhodnutí i tak obstojí, neboť žalovaný i pro první skupinu zdaňovacích období shledal překážku řízení o povolení obnovy řízení v ustanovení § 117 odst. 2 daňového řádu, tedy možnost žalobce požadovat nižší daň dodatečným daňovým přiznáním, nejen uplynutí prekluzivní lhůty.
33. Krajský soud konečně nepřisvědčil ani námitce zaujatosti žalovaného, protože se vyjádřil již k důvodům obnovy řízení. Žalovaný svou argumentaci ohledně vlivu cen na správnost rozhodnutí uvedl na okraj. Napadené rozhodnutí na tomto argumentu vystaveno není.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

34. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl v souladu s ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
35. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 13. srpna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu